

REVISTA
LITERĂRIA

22-23

Revista literària de l'escola Mireia, 2022-2023

Portada: Xinyu

Contraportada: Anabeatriz

POESIA

CATEGORIA A

<i>Els esports</i>	Martí	2n primària	1r PREMI	- Pàg. 6
<i>Els animals i la Carlota</i>	Laia	1r primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 7

CATEGORIA B

<i>La primavera</i>	Bruna	3r primària	1r PREMI	- Pàg. 8
<i>Hola escola!</i>	Néstor	4t primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 9

CATEGORIA C

<i>La primavera</i>	Adriana	6è primària	1r PREMI	- Pàg. 11
<i>L'escriptura</i>	Bru	5è primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 13

CATEGORIA F

<i>Amics, coneguts, saludats</i>	Carla	2n ESO	1r PREMI	- Pàg. 14
<i>Els meus sentiments</i>	Teo	2n ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 15

CATEGORIA G

<i>Som el canvi</i>	Ona	3r ESO	1r PREMI	- Pàg. 16
<i>Mentides d'un enamorat</i>	Nicolás	4t ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 17

PROSA

CATEGORIA A

<i>L'aventura</i>	Matias	2n primària	1r PREMI	- Pàg. 19
<i>Pikachu i els animals</i>	Jana	1r primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 20

CATEGORIA B

<i>L'estàtua màgica</i>	Alba	4t primària	1r PREMI	- Pàg. 21
<i>Fum</i>	Ian	3r primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 22

CATEGORIA C

<i>La raó per viure</i>	Víctor	6è primària	1r PREMI	- Pàg. 23
<i>Petit diari d'un monstre</i>	Yichen	6è primària	ACCÈSSIT	- Pàg. 24

CATEGORIA F

-	-	-	1r PREMI	-
<i>L'olor de la mantega</i>	Ada	1r ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 25

CATEGORIA G

<i>L'escriptura</i>	Inara	3r ESO	1r PREMI	- Pàg. 28
<i>El viatge increïble</i>	Martí	3r ESO	ACCÈSSIT	- Pàg. 29

Poesia

ELS ESPORTS

M'agrada molt jugar a futbol
però no tant a handbol.

Quan faig piscina soc el rei del carril
i quan arribo a casa menjo pa amb pernil.

L'atletisme és un altre esport que m'agrada
encara que no l'hagi practicat cap vegada.

A bàsquet no soc tan bo com al futbol
no em sap greu perquè no el practico molt.

Total, que m'agraden els esports
i per a practicar-los faig molt d'esforç.

Fent esports soc molt feliç,
més feliç que un sant Lluís!

PORC

1r Premi

Categoria A Poesia
Martí 2n primària

ELS ANIMALS I LA CARLOTA

Un ratolí
es va trobar un dofí.

Una papallona
volava sobre una ona.

Un gat
es va trobar un plat.

Una aranya es passejava per la muntanya.
I l'aranya menjava lasanya!

Un lleó
es va menjar un meló.

I la Carlota
jugava amb una pilota.

PIKACHU

Accèsit

Categoria A Poesia

Laia

1r primària

PRIMAVERA

Ha arribat la primavera!

Comença a fer calor!

La gent està contenta!

I surt la primera flor!

Pica-soques i orenetes,
han vingut els rossinyols,
animals molt bufons,
papallones i cargols.

Tot el que veus és bonic,
hi ha flors de tot color!
A la gent li agrada molt
i tot fa molt bona olor!

LLUNA

1r Premi

Categoria B Poesia

Bruna

3r primària

HOLA ESCOLA!

Quan arribo a l'escola
tothom em saluda dient: *hola!*
A classe ja sé què he de fer
si vull aprendre bé.

M'agrada molt la Plàstica
perquè ens passem l'estona dibuixant!
També m'encanta Gimnàstica
perquè estem sempre jugant!

Quan estic al menjador
en Carlos diu: - Mengeu amb educació - .
Vaig xerrant amb els amics
i miro de no fer crits.

M'agrada jugar un partit
i intento marcar un gol.
Tot plegat és divertit
perquè ningú va lent com un cargol!

Quan fem el cinquantè “*passe*”
ja és hora d’anar a la classe.
Ben asseguts hem d’estar
perquè les lliçons tornem a començar.

M’agrada de Medi l’explicació
quan va sobre flors, animals i volcans.
Però prefereixo l’excursió
perquè coneixeré nous humans.

I per tot això que he explicat
l’escola Mireia m’ha enamorat.
El dia que hagi de marxar
la trobaré molt a faltar!

CHOCO BANANA

Accèsit

Categoria B Poesia

Néstor 4t primària

LA PRIMAVERA

Ja acaba l'hivern
i el glaç es desfà.
La calor arriba
i el fred se'n va.

Les orenetes tornen a volar
i els rossinyols es posen a cantar.
Els arbres i les flors floreixen
i els camps s'acolorixen.

Ja arriben préssecs, maduixes i cireres
que de les fruites dolces són les primeres.
Les verdures són ben fresques
i amb tomàquet i oli pots fer unes bones llesques.

Sant Jordi mata el drac
i el rei es posa a plorar de felicitat.
El poble es posa content
perquè ja no hi és aquell drac dolent.

L'ou de pasqua arriba cada any puntual
i com sempre és un bon regal.
Amb pares, cosins i germans
ens mengem l'ou i la mona amb les mans.

La calor està a punt d'arribar
i l'escola està a punt d'acabar.
A les portes de l'estiu estem
i tots contents ens posem.

CABRETA
1r Premi
Categoria C Poesia
Adriana
6è primària

L'ESCRITURA

Un llapis i una goma,
un full i una maquineta,
un punt i una coma,
i tot un món en una maleta.

Novel·les d'espies,
contes de fades,
històries de terror,
i d'altres d'amor.

Espies, monstres,
princeses, dracs,
bruixes i mags,
tots són protagonistes d'aquests relats.

EL FLORISTA ESBOJARRAT

Accèssit

Categoria C Poesia

Bru

5è primària

AMICS, CONEGUTS I SALUDATS

La senyora Pal d'Escombra,
dreta i molt estirada,
es passeja per la vida
amb una mirada grisa i superficial.

Com que és una rateta sàvia,
es creu que tot ho sap.
No hi veu més enllà del seu propi nas
perquè jutja les persones per la seva façana,
pel seu aspecte extern i superficial.
Amb tanta feina analitzant els altres,
sempre s'oblida de somriure i de saludar.

Com és ben sabut,
no jutgem el llibre per la portada,
ni la persona per la seva alçada.
No coneixem algú per la marca
ni pel número de sabata
o per una imatge de les xarxes socials.

No hem de caure en la superficialitat;
segur que el resultat ens sorprendrà.
Després d'un somriure i de saludar,
es pot conèixer algú de veritat.
I, si la coneixença funciona,
pot ser l'inici d'una gran amistat.

ZIUR

1r Premi

Categoria F Poesia

Carla

2n ESO

ELS MEUS SENTIMENTS

No sempre em sento igual,
tinc diferents sentiments.

L'alegria apareix sovint
darrere les coses que m'agraden,
en festes com la de l'aniversari
o aixecant la copa amb l'adversari.

La ràbia em retorç per dins
quan m'enfado amb mi mateix.
La tristesa em fa mal al pit
i em noto tot ensopit.

La por sovint apareix a la nit;
deu estar amagada sota el llit.
Obro el llum amb una lleu tremolor;
tot canvia amb el color.

Alegria, ràbia, tristesa i por
són alguns dels meus complements.
Van creant petits elements
i així soc jo i els meus sentiments.

MACARIO

Accèssit

Categoria F Poesia

Teo 2n ESO

SOM EL CANVI

Despertem de la rutina,
els anhels d'un altre món brillen dins nostre.
No podem girar l'esquena al monstre
que ens belluga com una joguina.

Portem dintre uns vents rebels
que, si els deixem bufar valents,
agitaran un món que es va desfent
i podrem canviar el rumb d'aquests temps.

No deixem per demà el que puguem fer ara,
si ens ho proposem, podem brindar aquets batalla.
No deixem marcir aquesta força que ens empeny,
el jovent ens movem entre la rauxa i el seny.

És l'hora de marcar el nostre futur,
navegant entre pors i clarobscur.
Anem pel bon camí si no ens tremola el pols,
no oblidem que junts serem sempre molt més forts.

MOZHE

1r PREMI

Categoria G Poesia

Ona

3r ESO

MENTIDES D'UN ENAMORAT

Quan et vaig dir que ho havia superat, era mentida.
Quan et vaig dir que ja no ho sentia tant, era mentida.
Quan et vaig dir que m'era igual, era mentida.
T'he mentit. Per favor; torna a la meva vida.

Que aquesta etapa ja ha acabat.
Que de l'amor ja m'he cansat.
Que no sento res quan et veig passar.
Tot mentides; cap veritat.

Mentiria si digués que bé m'ho he passat.
Mentiria si digués que no t'he arribat a odiar.
Mentiria si digués que amb altres no ho he intentat.
Mentiria si digués que realment de tu em volia oblidar.

Menteixo quan dic que ja no és amor.
Menteixo quan dic que ja no sento dolor.
Menteixo quan dic que perfecte estic.
Menteixo quan dic que no penso en tu cada nit.

Mentida és quan crec que pot funcionar.
Mentida és quan crec que encara ho puc arreglar.
Mentida és quan em veig amb tu al meu costat.
L'únic cert és que estic molt enamorat.

PETIT SAMIR

Accèssit

Categoria G Poesia

Nicolás

4t ESO

Prosa

L'AVENTURA

Una vegada vaig anar a la muntanya i vaig trobar una cova. Vaig entrar i no hi havia ningú, però hi havia un llum volant que m'estava perseguint. Corrents, em va portar a una cova plena de diamants. Vaig agafar-los tots, però en vaig deixar un. Vaig tirar enrere, descobrint una escala. Pujant vaig trobar un tresor i a la tapa hi posava el meu nom. Dins del tresor hi havia milions de petons, que vaig poder repartir a tothom.

I per sempre més vaig poder ser feliç com un anís!

MENJAR
1r Premi
Categoria A Prosa
Matias
2n primària

PIKACHU I ELS ANIMALS

Fa molts anys hi havia un Pikachu que vivia en un palau. Li agradava molt jugar. Un dia, estava jugant amb un conill i va venir un gat.

El gat va dir al Pikachu:

- Puc jugar amb vosaltres?

I en Pikachu va contestar que sí. Es van fer molt amics. I van jugar sempre junts.

I conte contat, ja s'ha acabat!

ALÍCIA
Accèsit
Categoria A Prosa
Jana 1r primària

L'ESTÀTUA MÀGICA

Hi havia una vegada dues bessones. Una es deia Laia i l'altra Clàudia. Les dues eren molt juganeres i valentes.

Un dia, al seu jardí, es van trobar una porta enorme; aleshores, elles la van obrir amb molta seguretat i la van travessar. Hi havia una estàtua, però no era una estàtua qualsevol. Era l'estàtua d'un déu que havien estudiat a l'escola i hi havia una llegenda.

Ara us l'explicaré:

“Hi havia una vegada un déu que es deia Focre i era molt savi. Un dia, el drac se'l va menjar perquè era massa savi per poder caçar-lo. La Laia i la Clàudia es van endur un bon ensurt en veure l'estàtua. La Laia, que era molt valenta, la va tocar i, de sobte, l'estàtua va començar a parlar-li; les dues es van endur un altre ensurt.

La Clàudia li va preguntar: - Tu ets el Focre?

L'estàtua li va respondre: - Sí, però soc una estàtua.

- Ja! Però una cosa... Ens pots explicar la teva vida, si us plau?

- Sí, però per què la voleu saber?

- Perquè demà tenim un examen sobre tu i no volem suspendre. Ara ho entens?

- Sí, molt millor. Mireu, us l'explicaré...

I l'endemà les dues bessones van aprovar l'examen.

LA MÀGIA

1r Premi

Categoria B Prosa

Alba

4t primària

FUM

Fum. El bosc crema. Fum. Tothom fuig. Fum. Les persones fugen de les cases. Fum. Els animals surten dels caus. Fum. Els bombers arriben. Fum. Els hidroavions, també. Fum. Tiren aigua. Fum. I per fi desapareix l'incendi. Fum. Les persones tornen a casa seva. Fum. Els animals tornen als caus. Fum. Les persones agraeixen que hagin pogut salvar les seves vides. Fum. S'ha acabat el perill.

CRANI MARCIANI

Accèsit

Categoria B Prosa

Ian 3r primària

La raó per viure

Hi havia una vegada un jove anomenat Martí que patia de depressió. No importava quant ho intentés, sempre sentia tristesa. En Martí, per molt que s'esforcés, no podia veure el futur amb esperança. Se sentia atrapat en una foscor que semblava que no tenia fi.

Una nit, en Martí va decidir fer una passejada. Mentre caminava, es va trobar un ancià que estava esperant el bus. L'ancià, en veure'l, li va preguntar si necessitava ajuda. L'home havia notat la tristesa que desprenia el jove. En Martí va dubtar un moment, però finalment va decidir compartir els seus sentiments amb aquell desconegut.

Després d'escoltar atentament, l'ancià va parlar al Martí sobre la importància de trobar una raó per viure, per ser feliç fins i tot en els moments més foscos.

L'ancià li va explicar la seva pròpia lluita i com havia trobat la motivació per seguir endavant. Ell s'havia centrat en la família, en la música i en l'art.

En Martí va pensar en tot el que l'ancià li havia dit i va decidir seguir el seu consell. Va començar classes de guitarra, una activitat que sempre havia volgut fer, i va descobrir que la música el feia sentir d'allò més bé.

També va començar classes de fotografia i a escriure poemes, cosa que l'ajudava a expressar les seves emocions i sentiments.

Amb el temps, en Martí es va adonar que estava aprenent a gestionar les seves emocions i que aquella angoixa, tot i que no havia desaparegut del tot, no era tan intensa. Va aprendre a valorar la música, l'art i la bellesa que l'envoltava i va ser capaç de trobar un camí cap a la llum.

En Martí es va involucrar en diverses associacions de salut mental amb l'objectiu de compartir la seva història. Volia inspirar altres joves que estaven passant una situació com la seva.

SEMPRE PODEM TROBAR UNA RAÓ PER VIURE, UNA RAÓ QUE ENS FACI SER FELIÇOS, FINS I TOT EN ELS MOMENTS DE MÉS FOSCOR.

1492

1r Premi

Categoria C Prosa

Víctor

6è primària

PETIT DIARI D'UN MONSTRE

Fa moltíssims anys enrere, la nostra espècie va romandre tranquil·lament en aquest planeta. Nosaltres vam conviure amb els humans, però amb odi entre nosaltres. Sempre ens manteníem allunyats dels humans, teníem por d'ells.

Un dia, va començar aquest malson. Tot va començar quan uns soldats van venir a casa nostra i van començar a emportar-se als meus amics i família. Mai van tornar. Me'n vaig adonar que els humans estaven exterminant-nos sense motiu. No entenia què passava. Després d'això va començar una guerra, una guerra terrible. Jo, morta de por, em vaig amagar en una cova, en un bosc molt profund. Estava morta de por, i no vaig sortir d'allà, fins que vaig veure una ombra estranya. Era un petit nen com jo, i estava atemorit. Vam viure junts durant un segle. Un dia, ell va anar a recollir uns fruits al bosc, però no va tornar. L'havien atrapat? Era impossible... encara ens estan buscant?

Una setmana després... em vaig atrevir a sortir del meu amagatall. El vaig trobar estes a terra amb un cistell, ple de menjar. Vaig agafar el cistell, i em vaig emportar al meu amic inconscient a la cova.

Després d'un dia es va despertar. Em va abraçar, i em va dir que els humans encara estan buscant en el bosc, "monstres" per eliminar... estaven aquí.

Des d'aquell dia que no surto de casa... no m'atreveixo. Ja han passat dos segles més... desitjo que ja no ens estiguin buscant... voldria que no tornessin mai més.

Jo i el meu company estem amb la rutina de sempre. Ell se'n va a recollir menjar, jo em quedo... Vida normal... espero....

HOJITA VERDE

Accèssit

Categoria C Prosa

Yichen

5è primària

L'OLOR DE LA MANTEGA

Aquella nit, el cel tenia un color blau marí, com les aigües profundes del mar, on no arriba cap raig de llum. Els núvols color cendra estaven revolucionats, i la lluna també blavosa anava desapareixent a poc a poc.

Els focs d'artifici recobrien de tant en tant el cel, i il·luminaven intermitentment la ciutat. Els darrers esclats van començar a deixar els carrers en silenci, mentre l'últim resplendor s'escampava entre les cases. Van emmudir les rialles de felicitat de les famílies i amics, i tot va quedar en silenci absolut.

El cel va quedar cobert d'una preciosa lluentor, i la bellesa va anar quedant diluïda pel camí. Era com veure un cigne blanc que emprèn el vol, o com el dolç i delicat aleteig d'una papallona monarca.

Els ulls cada cop em pesaven més, les cames em tremolaven i, a poc a poc, semblava que anava perdent la força. Em vaig despertar desorientat. Veia un rierol i sentia uns ocells que cantaven. Encara confós i una mica marejat, vaig dir:

- On soc?

Em vaig començar a aixecar amb delicadesa, però tenia les cames de gelatina. Vaig ensopegar de genolls al terra. Vaig sentir un dolç i càlid riure, seguit d'una preciosa veu que em va dir:

- Necessites ajuda per aixecar-te?

Vaig allargar-li la mà, acceptant així la seva amable ajuda. En mirar-li el rostre, el color vermell se'm va començar a escampar per tota la cara. Era l'home més meravellós que els meus ulls havien apreciat en tota la vida. Semblava un àngel. Estava pàl·lid com la llet, els llavis com la sang i desprenia una olor familiar.

- Fas olor de mantega!

Dit això, vaig perdre la força i em vaig precipitar damunt seu.

- Així, és veritat que els humans sou així d'estranyos?

Vaig sentir la pregunta mig marejat, i tot seguit em vaig despertar del tot, estès al terra. Notava enrenou de gent i la sirena d'una ambulància. Era un soroll molest, així que vaig decidir obrir els ulls a poc a poc.

- No! Et trobes bé? Ara arriba l'ambulància! – em va dir una dona.

Poc després, l'ambulància se'm va emportar a l'hospital. Em van fer diverses proves per saber què m'havia passat. El metge va entrar a l'habitació i em va dir

que tenia anèmia aguda. Em va donar la recepta de la medicació. Va afegir a la breu conversa que l'endemà ja podria anar cap a casa.

Quan va sortir de la cambra, em vaig quedar totalment sol. No em preocupava massa l'assumpte de l'anèmia, però... què hi havia d'aquell noi? Necessitava veure'l novament. Vaig tancar els ulls ben fort per si em podia concentrar, però de sobte vaig notar un raig d'aigua freda damunt la cara i vaig exclamar:

- Què fas? Estic intentant descansar!
- Aleshores, què volies que fes? Quedar-me de braços creuats?

Vaig obrir els ulls immediatament. Era la seva veu. Era ell. Em va tranquil·litzar i em va demanar si volia anar a fer un volt amb ell.

- Et faré de guia turístic! –em va dir mentre reia com un nen petit.

Es va posar a caminar i el vaig seguir mentre encara estava mig encantat i sentia el soroll de la seva rialla.

- Vinga, noi tomàquet! Et vols perdre? –va dir rient-se de mi.
- Noi tomàquet? –vaig repetir mentre notava com em tornava a posar vermell novament.
- Ho veus? Ets un tomàquet o no? –va dir mentre se li escapava el riure.

Em vaig mig enfadar i vaig seure prop d'un rierol donant-li l'esquena amb tota la intenció del món.

- Ei! Llavors, com et dius? O prefereixes que et digui Tomàquet? –va continuar així la brometa.
- Em dic Hirokoshi. –vaig respondre una mica empipat.
- Mira! És un nom molt bonic, però massa avorrit. Molt millor Tomàquet. Per cert, em dic Take, o així em deien si no recordo malament.

Després d'aquestes paraules, em va agafar fort de la mà i em va dur a un lloc ple de sorra i d'aigua. Mai no havia estat en un lloc així. Era allò una platja? Vaig desviar la mirada cap a la cara del Take. Ho tenia clar; per més bonic que fos qualsevol paisatge, ell sempre em cridaria més l'atenció.

- Et puc fer una pregunta que fa estona que estic pensant? Estem en un somni?
- Tens raó que ho sembla. Jo no hi vaig massa diferència –va dir ell.
- Si és cert, vol dir que ets real i que ens podríem veure. On vols quedar?

- Podríem trobar-nos a Kyoto. És un lloc força acollidor.

El dia que em van donar l'alta, vaig sortir de l'hospital i passats uns dies, vaig agafar un bitllet amb destinació Kyoto. Estava realment encuriósit.

Una vegada arribat a la meva destinació, em vaig esperar durant hores en un banc de l'estació. Començava a fosquejar i m'estava penedint d'haver començat aquella aventura. En aquell moment vaig sentir les petjades d'algú que s'apropava i que caminava molt de pressa. Vaig alçar el cap i era ell. Ens vam abraçar molt fort i vaig aconseguir dir, entre llàgrimes d'emoció:

- Per què has tardat tant a venir a buscar-me? T'he trobat molt a faltar i ja dubtava de tot.
- He estat descobrint qui soc. Tenies raó. No soc humà. Soc un cometa.
- I ara... què faràs? Tornaràs al teu planeta? –vaig respondre plorant sense poder parar.
- Si ara soc aquí és perquè el destí així ho ha volgut. No me n'aniré enlloc. Estarem sempre junts.

Aleshores, ens vam fer un llarg i dolç petó.

- *Realment, els teus llavis no tenen gust de mantega. Ho provem una altra vegada?*

HACHIKO

Accèsit

Categoria F Prosa

Ada

1r ESO

L'ESCRITURA

El poder de l'escriptura és per a qui amb les seves mans i la seva ment pot arribar a crear una melodia més que perfecta.

Escriure és aïllar-te del món. Significa calmar els dimonis que et dominen per dins, però que en un paper es fan tan petits que en tens el poder i el control absolut.

Escriure és traduir la teva vida en lletres i plasmar-les en un paper, fent que així es converteixi en una de les poesies més belles del món i que tothom vol llegir. Tot i així, realment, l'única persona que sap i entén el significat ets tu perquè les lletres sempre són i seran teves.

Escriure és donar vida als teus pensaments i conèixer-ne les seves històries de primera mà. Els teus escrits contenen les lletres de la teva vida, de la teva essència i de les experiències que a poc a poc vas acumulant. A vegades és un reflex amb la força d'un tsunami, d'altres, són onades calmades que desapareixen a la sorra pacíficament.

Mentre l'escriptura sigui al teu costat, sempre tindràs algú a qui explicar tot allò que t'amoïna, que no ets capaç de dir en veu alta. Saps segur que mai no et jutjarà.

Els problemes que s'amaguen dins teu no desapareixen, no es poden cremar. Ara bé, si són en un full, es poden cremar; si són a l'ordinador, es poden suprimir.

Quan tinguis un mal dia o tinguis el pensament massa emboirat, agafa un paper i un bolígraf. Prova d'escriure allò que t'està passant. Segur que et desfogues i després et sentiràs molt millor.

STRANGER
1r Premi
Categoria G Prosa
Inara 4t ESO

EL VIATGE INCREÏBLE

L'Aina va sortir ràpidament de l'escola per no fer tard a l'entrenament de futbol de cada dimecres. Era el darrer entrenament del curs, i volia acomiadar-se dels companys.

Mentre anava caminant, va recordar que s'havia deixat les claus a la taula de la classe. Com que no feia massa estona que havia sortit, va fer mitja volta i se n'hi va tornar. Va mirar al calaix, però no hi eren. Va treure tots els llibres i aleshores les va trobar. Eren a l'estoig que utilitzava per emmagatzemar colors punta fines.

Mentre sortia per segona vegada de l'escola, estava tranquil·la perquè estava segura que arribaria a temps a l'entrenament. Era el darrer dia perquè aniria a viure amb la família a París ja que hi havien traslladat el pare. Va mirar el rellotge i es va adonar que eren tres quarts de sis. L'entrenament començava a les sis.

Va començar a córrer, però el pes de la motxilla no li permetia avançar massa de pressa. Quan va arribar a la Plaça Urquinaona, va decidir agafar el metro per guanyar uns minuts. Quan va ser dins del vagó, va encendre el mòbil per mirar quina parada tenia més a prop del camp d'esports. L'aplicació del TMB li indicava que havia de fer transbordament a una parada amb un nom impronunciable que mai havia vist al llarg de la línia vermella. En aturar-se el metro, ningú no va baixar del vagó. No en va fer cas perquè va imaginar que era una estació amb poca afluència de passatgers.

No feia ni deu segons que havia posat el peu a l'andana que va notar un cop de vent i el soroll d'un nou comboi que s'apropava. Va pujar ràpidament al primer vagó i aleshores va intuir que hi havia alguna cosa fora del normal.

Aquell vagó semblava un tren militar de la Primera Guerra Mundial. Estava ple de soldats que xerraven entre ells i que la ignoraven totalment. Va canviar de vagó i, en entrar al segon, va veure que semblava un museu. No hi havia seients, sinó unes urnes amb esquelets de dinosaures i d'altres de més petites amb eines prehistòriques. Va anar cap al tercer vagó. Aquest estava ple de gàbies d'animals exòtics: serps, granotes i aus de colors molt vius. Va arribar al quart. En aquest vagó hi havia uns éssers de coll llarg i ulls petits que l'estaven incomodant. Una d'aquelles criatures li va tocar l'esquena. L'Aina, espantada, va començar a córrer passant per la resta de vagons sense fixar-se en cap més detall.

Aquell metro semblava que no tenia fi. Tot d'una, els llums van començar a fer pampallugues. Es va girar a veure si algun d'aquells individus la seguien. Va ensopegar, va caure i va perdre el coneixement.

Quan va obrir els ulls, hi havia el metro parat davant seu, però semblava que era l'última parada. Va sortir i va mirar en quina estació estava. Tenia una aparença diferent, semblava realment el metro parisenc. Va buscar una sortida per arribar al carrer, però no se'n va sortir. Aleshores, va decidir tornar al metro i sortir a una altra parada.

Ja estava a l'andana, però el comboi havia desaparegut. Les senyalitzacions lluminoses marcaven la via del tren, va decidir baixar-hi i, amb l'ajut de la llanterna del mòbil, recórrer el túnel caminant. A mesura que avançava envoltada per aquella foscor, el trajecte es feia inacabable; no veia el final. Va accelerar el pas i en un moment va veure un petit llum que brillava a la distància. Lentament, a mesura que s'hi va anar apropant, el llum va agafar forma d'estació amb bancs, persones, gent amunt i avall... i va llegir el nom de l'estació: Urquinaona.

Va pujar per les escales mecàniques cap a l'exterior. No s'havia mogut de l'estació. Com era possible que estigués al mateix lloc? Estava confosa i encuriosida alhora, i també una mica espantada. Va mirar el rellotge i eren només les cinc de la tarda.

Va decidir anar caminant a l'entrenament i va prendre una decisió: no explicaria allò que li acabava de passar. Era tan increïble que ningú no se la creuria.

CADIRA

Accèsit

Categoria G Prosa

Martí

3r ESO

Tenim d'altres portades!